
PRIS: KR. 1,-

BOLSJEVIK

SUF(m-l)s MEDLEMSBLAD NR. 4 1970

leder:

„FRAMTIDA TILHØRER DERE”

Sentralkomiteen sendte i høst en femmannsdelegasjon til feiringa av Folkerepublikken Kinas 21-årsjubileum på invitasjon fra Kinas Kommunistiske Parti. Delegasjonen hadde flere samtaler med representanter for partiet, hvor det ble utveksla synsmåter på de politiske hovedlinjene. Disse kameratene påpekte under de kameratslige samtalene at SUF(m-l) har ei riktig hovedlinje, og la spesielt vekt på politikken med studiene og partibygginga.

Om kvelden den 1. oktober ble delegasjonen mottatt av Formann Mao på Tien Anmenh. Han gratulerte forbundet med arbeidet og sa at »framtida tilhører dere». Dette gir oss stor inspirasjon i den fortsatte kampen, og peker på at forbundet følger ei riktig linje. Men vi må ikke bli sjøltilfredse. Sjøl om vi har ei riktig linje, gjør vi feil, og vi må la inspirasjonen drive oss til å intensivere kampen mot borgerlige ideer.

Den oppgaven Formann Mao har pekt på for oss, å vinne framtida, vil vi bare kunne oppfylle dersom vi holder fast på den riktige linja, slutter oss enda fastere sammen og hjelper folket til å organisere seg i kampen mot klassefienden.

Framtida vil tilhøre oss hvis vi holder fast ved og utvikler veien med å sammenbinde Mao Tsetungs tenknings allmenne sannhet med den norske revolusjonære praksis.

Framtida vil tilhøre oss hvis vi fortsetter å knytte sterke bånd med det arbeidende folket.

Framtida vil tilhøre oss dersom vi styrker arbeidet med å knytte folkets kamp for dagskrava sammen med kampen for den sosialistiske revolusjonen.

Perspektivene for at vi skal klare dette er lyse. Det var det Formann Mao understreke da han sa: »Framtida tilhører dere!»

„bekjemp selvet - avslør revisjonismen!”

Forbundet har gjort framskritt i å tillempe metoden med kritikk og sjølkritikk. Kameratene har ærlig forsøkt å nedkjempe feila sine. Allikevel har mange hatt et moralsk syn på feila sine, og ikke brukt dialektikken knytta sammen med klassestandpunktet for å analysere og nedkjempe feila.

Utsnitt av en artikkel i Kina i Dag nr. 10/70 viser hvordan kinesiske kamerater har løst dette spørsmålet, og utvikla metoden. »For vår brigades fattige og lavere mellomstore bønder danner klassekampen alltid hovedemnet i deres studium av filosofien. Den gang den store proletariske kulturrevolusjonen trådte inn i kamp-kritikk-omdannings-etappen, brukte vi Formann Maos materialistiske dialektikk *»ett deler seg i to»* for å overvinne mange tilfeller av innblanding fra *»venstre»* og høyreelementer og sørget for at kamp-kritikk-omdannings-bevegelsen fortsatte å marsjere fram langs Formann Maos proletariske revolusjonære linje.» ... »Det fantes enkelte kommunemedlemmer som pleide tenke slik: *»det er ikke så farlig om bønder har egennyttige ideer og tenker litt på sine private interesser.»* Etter at de hadde studert filosofi, lærte massene å forstå teorien om at kvantitet forvandles til kvalitet, og innså at vi aldri må ta lettsindig på den borgerlige *»egennytten»*. Noen fattige og lavere mellomstore bønder sa: *»Når råten begynner å angripe en søtpotet, er den fremdeles en søtpotet, men dersom vi ikke griper tidsnok inn, vil råten spre seg, og når en stor nok del av poteten er angrepet, inntreier en kvalitativ forandring slik at poteten blir en råttent søtpotet.»* Dersom massene bare tenker aldri så lite på sine personlige interesser og legger noe mindre tilside for kollektivet, vil kvantitet litt etter litt forvandles til kvalitet, og den kollektive økonomien vil degenerere og kapitalismen vil bli gjenopprettet. Massene sa: *»Dersom du ikke setter inn en offensiv mot den borgerlige 'egennytten' og går til angrep på den, vil den angripe deg.»* ... »Kamerat Tai Hsiang-mei, medlem av det kommunistiske parti og en av våre kadrer, studerte i 1959 gang på gang de tre stadig mest leste artiklene og ble en aktiv arbeider, som både var tapper og dristig. Men hun la ikke stor nok vekt på sine arbeidsmetoder. Under den store proletariske kulturrevolusjonen framsatte massene klager og kritiserte henne. Til å begynne med ble hun ergerlig og trodde seg forurettet. Men så begynte brigaden å drive en studieklasse, der de fattige og lavere mellomstore bøndene sammen med henne studerte de tre stadig mest leste artiklene og Formann Maos lære om at *»ett deler seg i to»*. Hun tok til å forstå at for å kunne gjøre revolusjon på en god måte måtte hun *»dele seg selv i to»*, dvs. hun måtte samtidig være en drivkraft for revolusjonen og selv et siktemål for den, og hun måtte være i besittelse av revolusjonær styrke og samtidig bruke riktige

arbeidsmetoder. Nå bestreber hun seg på å opptre i ett og alt i samsvar med de nye partistatuttene, holder seg i nær kontakt med massene, lytter med åpent sinn til deres kritikk og er full av styrke og livskraft. Hun sier: *»Dialektikken er et skattkammer som er uunnværlig for fortsettelsen av revolusjonen. Bare hvis vi tilegner oss en innstilling som går ut på å tjene folket og behersker dialektikken at *»ett deler seg i to»*, kan vi bevare og utøve hele makten for folket, og alltid nøye følge Formann Mao i å gjøre revolusjon.»*

Vi kan lære følgende av disse eksemplene:

Kommunistene er ikke bare den ledende krafta i forandringa av verden, de er også et mål for revolusjonene, for forandringa.

»Ett deler seg i to.»

I enhver kader eksisterer det en motsigelse mellom proletære og borgerlige ideer. I et classesamfunn reflekterer han påvirkning fra forskjellige klasser. De to sidene i motsigelsen er i stadig kamp med hverandre.

Skal vi kunne gripe kjernen i feila hos en kamerat, må vi analysere klasseinnholdet for å få et riktig utgangspunkt for korrigering.

En god kommunist er ikke en som er feilfri. Noen slik eksisterer ikke. En god kommunist er en som er klar over feila sine, og som hele tida bevisst kjemper mot de viktigste av den. Også her må vi bruke metoden med å gripe en tredjedel av området og kjempe tilintetgjørelsesslag.

»Bekjemp selvet — avslør revisjonismen». Dette er det grunnleggende prinsippet for å bekjempe borgerlige feil hos seg sjøl, for å nedkjempe den borgerlige sida i motsigelsen. I bunn og grunn er dette alltid et spørsmål om å tjene folket eller tjene seg sjøl. Men vi finner motsigelsen i *særegne* former hos forskjellige kamerater. Egennytten gir seg forskjellige utslag. Skal en kamerat greie å kjempe mot feila sine, og utrydde dem, er det nødvendig å finne det særegne ved motsigelsen mellom kollektivets og individets interesser, mellom proletær og borgerlig ideologi, politikk og arbeidsstil.

De borgerlige ideene framtrer på mange måter, ofte horer vi tekniske forklaringer som motsigelsen mellom oppgaver og kapasitet. Dette blir framstilt som hovedmotsigelsen i en kamerats eller en enhets arbeid. Vi må skjære gjennom dette, og se at kjernen ligger i den borgerlige tenkinga, de borgerlige ideene, og ikke i de ytre forutsetningene, at vi f. eks. har mye å gjøre. De ytre påvirkningene virker gjennom indre motsigelser, hovedmotsigelsen i arbeidet er et spørsmål om ideologien.

Ved å nytte formann Maos filosofiske tenking kan vi vinne nye framganger i kampen for å gjøre oss sjøl til bedre redskaper i arbeiderklassens tjeneste.

ingen er født rød

„ETT DELER SEG I TO”

I laget vårt har vi en kamerat som sammen med et tidligere medlem for ei tid sida retta angrep mot forbundet utfra følgende ideer: Forbundet var i stadig tilbakegang, særlig på skolefronten, noe som kom av byråkrati på sentralt hold. Man ble neddyssa av direktiver, sånn at en ikke fikk tid til å drive skikkelig politikk. Dette kom av at det var borgere som satt i ledelsen og som kjørte ut ei sabotasjelinje overfor kampen på skolene. For mye arbeid med konsolidering av fraksjonene tjente ikke skoleelevenes kamp.

Videre retta han angrep mot forbundets illegale arbeid idet han mente at alle skulle vite hvem som leda alle deler av organisasjonen, for ellers kunne vi ikke ha kontroll over om politikken som ble kjørt ut, var riktig.

Dessuten satte han seg utover den demokratiske sentralismen ved å diskutere disse ideene med folk utafor forbundet (et tidligere medlem).

Disse ideene var åpenbart forbundsfientlige, og på overflaten så det ut som om medlemmet og det tidligere medlemmet sto på samme linje. Det var da nærliggende å tenke seg at medlemmet burde ekskluderes for forbundsfientlig virksomhet. Men utfra vårt kjennskap til begge personene, skjønte vi at sjøl om de sa de samme tingene, så skjedde det på forskjellig grunnlag. Det tidligere medlemmet hadde gått ut av forbundet fordi han ikke ville underordne seg disiplinen og politikken, men sette seg sjøl over forbundet. Hans angrep mot forbundet kom ikke utfra ønsket om å bedre politikken vår, men for å svekke tilliten til forbundet og for å rettferdiggjøre at han hadde gått ut.

Med medlemmet derimot var det annerledes. Han hadde vært medlem lenge og deltatt uegennyttig og entusiastisk i forbundets mange kamper og vist et proletært klassestandpunkt. Nå hadde han det veldig vanskelig på skolen. Han var hardt pressa med skolearbeid og lå tynt an foran eksamen. Familien hans hadde det vanskelig økonomisk og hadde hele tida strevd hardt for å ha råd til å la ham gå på skole. Han følte seg derfor forplikta til å klare skolen, slik at familiens bestrebelser ikke skull være forgjeves.

Dette presset var så stort at han hadde lyst til å trekke seg ut av politisk arbeid. Men den proletære sida i ham fortalte at han ikke uten videre kunne la være å tjene arbeiderklassen. Dette var ei motsetning som han måtte løse. Måten han gjorde det på, var å finne på store feil i forbundets politikk, sånn at han kunne bruke som unnskyldning for å trekke seg ut, at forbundet ikke lenger tjente arbeiderklassen. For å kunne se disse feila, overbeviste han seg sjøl om at han var en tvers igjennom proletær kamerat, som derfor nødvendigvis måtte ha rett. En medvirkende årsak som hjalp ham til å finne argumenter, var arbeidet i skolefraksjonen han var med i. Denne hadde ikke klart å

tillømpe forbundets allmenne linje på sin skole, sånn at arbeidet ikke ga særlige resultater.

En annen ytre årsak var propagandaen fra det tidligere medlemmet, som her så en utmerka sjanse til å spre misnøye og forvirring i forbundet.

Alle kommunister har en proletær og en borgerlig side. Vi tilstreber et proletært klassestandpunkt fordi vi vil tjene arbeiderklassen best mulig. Men vi har samtidig borgerlige ideer fordi vi lever i et kapitalistisk samfunn og er prega av det. Mellom disse to sidene er det alltid kamp, og vi må hele tida bekjempe alle borgerlige ideer for å styrke den proletære sida i oss. Det er det Mao mener når han sier at ett deler seg i to også hos personer.

Det var den borgerlige sida hos denne kameraten som var det indre grunnlaget for at han kunne utvikle sånne ideer. Som ytre påvirkning kom skolepresset og redselen for eksamen, som gjorde at han forstørta og fant på feil i forbundets politikk og villig slukte den reaksjonære propagandaen til ikke-medlemmet. Disse ytre påvirkningene gjorde at de borgerlige ideene utvikla seg til å bli hovedsida i ham.

Nå gjaldt det for laget å kurere kameraten for de feilaktige ideene, dvs. å bekjempe den borgerlige sida og styrke den proletære sida i han. Laget tok for seg ideene hans en for en og påviste ved hjelp av eksempler og erfaringer at de ikke stemte overens med de faktiske forholda, og klarte på denne måten å få kameraten til å skjønne at han hadde gjort feil.

Han fortalte at da han leste de koordinerte angrepene mot forbundet i borgerpressa, skjønte han at forbundet var farlig for kapitalen, og at den kritikken han hadde framført gikk i mot arbeiderklassen.

Da vi diskuterte forbundets illegale arbeid, kom vi fram til at det var nødvendig å holde så mye som mulig av forbundets organisasjon skjult. Hvis hele apparatet ligger åpent, gjør vi jobben lett for klassefienden. Sjølsagt må medlemmene kontrollere politikken som blir utforma i de sentrale organene, men dette gjøres ikke ved at alle forbundets medlemmer kjenner navnene på alle forbundets ledere. Måten en gjør dette på, er å føre en politisk kontroll med de utkjøra som blir utforma for de felter av forbundets arbeidsområder hvor de enkelte kameratene jobber.

Medlemmet la fram en ærlig sjølkritikk som var en oppsummering av hele diskusjonen. Den viste at han hadde forstått årsaken til feila sine, og at han hadde drevet en forbundsfientlig politikk. Han skjønte nå at også han hadde både en proletær og en borgerlig side, og at vi ikke bare er et middel for revolusjonen, men også målet. Derfor ble han oppmerksom på at han måtte bekjempe sine egne

borgerlige ideer og bli en bedre kommunist, og på den måten styrke forbundet.

Videre hadde kameraten og laget gjennom denne kampen trukket enda en viktig lærdom. Ved at han brøt den demokratiske sentralismen, og gikk til folk utafor forbundet med ideene sine, førte dette til at personer som var fiendtlig til kommunismen, kunne utnytte motsigelsene til å så forvirring og mismot blant medlemmene og andre som sto forbundet nær. Dette lærte oss at det er *særlig* viktig å stå fram enhetlig utad når vi er i ferd med å løse interne motsigelser. Nettopp *for* vi er kommet til full enighet, er det klassefienden kan utnytte de motsigelsene som finnes, i sine angrep på ml-bevegelsen.

»Hvert spørsmål må vurderes ut fra sitt indre reelle innhold, de ytre framtrekkesformene derimot må betraktes som det de er – en rettesnor fram til terskelen, og når vi først har gått over terskelen, må vi ha fått tak på spørsmålets vesen. Dette er den eneste pålitelige og vitenskapelige metoden for analyse.»

Formann Mao peker her på nødvendigheten av ikke bare å se på overflaten, men å trenge ned til sakas kjerne. Hvis vi bare hadde sett hvordan disse to personenes kritikk viste seg, nemlig det at begge framførte samme forbundsfiendtlige politikk, ville vi sikkert ha løst motsigelsene på samme måte, og sett begge to som antagonistiske til forbundet. Men ut fra medlemmets tidligere praksis, måtte vi spørre oss *hva slags* kritikk som ble framført, *hvorfor* han

ført fram denne kritikken, og først når vi hadde besvart disse spørsmålene, kunne vi bestemme metodene for å løse motsigelsene.

»Fordi de i sitt vesen er ulike, må motsigelser mellom oss og fienden og motsigelser i folket løses på forskjellige måter. For å uttrykke det kort er det i de førstnevnte motsigelsene et spørsmål om å trekke et skarpt skille mellom oss og fienden, og i de sistnevnte motsigelsene et spørsmål om å trekke et skarpt skille mellom rett og urett.» (Mao)

Ved hjelp av undersøkelser og analyse ble vi i stand til å skille mellom motsigelser av kvalitativt forskjellig karakter, og da finne de riktige metodene for å løse dem. Det er helt avgjørende for oss å skille mellom antagonistiske og ikke-antagonistiske motsigelser, og bruke forskjellige metoder for å løse dem. Har vi ikke en klar linje her, vil vi kunne ta inn i forbundet folk som viser seg å være fiendtlig innstilt, mens vi på den andre sida vil kunne hindre folk som ønsker å tjene arbeiderklassen, i å organisere seg i forbundet. Dette er avgjørende for om ml-bevegelsen skal fortsette å føre en riktig politikk.

Det at vi fant riktige metoder å løse motsigelsene på, førte til at ikke-medlemmet ble avslørt som en fiende av forbundet, mens vi klarte å kurere medlemmet for de feilaktige ideene. Ved det gikk medlemmet ut av kampen som en bedre kommunist, og laget ble styrka ved at det nå er bedre i stand til å møte en liknende situasjon i framtida.

GODE ERFARINGER I Å FÅ MÅLRETTA SKOLESTUDIER

Mange av lagene og gruppene i SUF(ml) er i dag fullstendig dominert av arbeiderungdom. Det har kommet klart fram av rapporter at noen av disse enhetene har vanskeligheter med å få studiene målretta. Medlemmene er mobilisert til å ta studiene alvorlig, men debattene har en tendens til å bli abstrakte, til å gå ut på å «lære» skolepolitikk. Vi vil kort gjengi noen erfaringer fra en enhet i Oslo som har hatt gjennombrudd på å få studiene målretta. Enheten hadde ingen skoleelever som gikk på skolen i distriktet.

Vi hadde ingen medlemmer på skolen i distriktet. Vi hadde et par kontakter, men vi forsto ikke hvor vi skulle begynne for å få i gang arbeidet på skolen.

Studiene våre var i begynnelsen abstrakte. Vi diskuterte for å lære mer om skolepolitikk, ikke for å løse vårt problem, det å få i gang skolearbeidet.

Da vi kom til klasseanalysen av skoleelevene i sirkelen, skjønnte vi at vi måtte ta skjeen i en annen hånd. »Hør her», sa noen, »her blir det vist at 70–80 % av ungdomsskoleelevene objektivt tilhører arbeiderklassen. For oss må jo det nettopp bety at det er svært viktig å få fotfeste i ungdomsskolen.» Andre kamerater supplerte og sa at ungdomsskolen i distriktet var det viktigste feltet for revolusjonært ungdomsarbeid i vårt distrikt, »men likevel har vi ingen folk der og har heller ingen planer om å få det. Det er helt feil.» Slik fant vi ut at det viktigste for skolestudiene for oss måtte bli å innrette dem på *hvordan* vi skulle overvinne denne feilen. Det vil si vi måtte bruke de allment riktige oppsummeringene i skoleheftet som rettleiing til å vinne ungdomsskoleelever i distriktet for

kommunismen og forbundet. Og vi måtte komme fram til konkrete tiltak i den forbindelsen.

Dette var det første skrittet på vei til å gjøre studiene våre målretta. Alle kameratene ble nå mye bedre aktivisert i debattene, det kom fram mange gode ideer, det ble fatta vedtak og pålagt styret å sette vedtaka ut i livet. En av medlemmene i laget fikk som hovedoppgave å følge arbeidet på denne skolen.

Det varte ikke lenge før resultatene viste seg. Det ble arrangert et møte med en 5-6 framskredne på skolen som diskuterte vår linje i skolepolitikken. Det var meget verdifullt for oss i det videre arbeidet. Vi står nå foran å sette i gang en studiesirkel for en del av elevene, som kan legge grunnlaget for en ny sympatisørsirkel. De mest framskredne har sagt seg villig til å delta i salg av Til Kamp, Røde Garde og Klassekampen, og vi arbeider også med å få danna en EEC-komite på skolen. Kort sagt, vi er i ferd med å gjøre et visst gjennombrudd, sjøl om vi ennå har mange mangler.

Nøkkelleddet var å konsentrere debattene på studiemøtene og aktivisere alle medlemmene i problemet hvordan vi skulle arbeide på skolen.

Vi oppfordrer andre enheter som har gode erfaringer med å gjøre gjennombrudd og forbinde studiene med praksis, om å summere opp erfaringene sine og sende dem til distriktsutvalget/-styret.

for au
STUDIEUTVALGET

REFERAT FRA MÖTE SFU/SUF(m-l) 8/11-70.

Tilstede: SFUs sentralstyre, Dag Sten (SF), Didrik Lunde (Oslo SFU), fra SUF(m-l): Tron Ørstavik, Helge Ørstavik, Pål Sten.

Dagsorden: 1. Militærpolitisk arbeid

2. EEC-arbeid

3. Eventuelt

1. Første innleder, Pål Sten, SUF(m-l).

1. Krav om sikring av egne kontakter. Kurer-, ikke postgang. Ikke sentralt kartotek.
2. Halvkrav om at avisa ikke skulle brukes til SF-propaganda.
3. Henstilling om at studiematerialet skulle forkortes.
4. Enighet om hovedlinjene i den politikken og organiseringa aksjonen fører.

Andre innleder, Lasse Fjell, SFU.

1. Enig i at studiematerialet må konsentreres. Samarbeide med SUF(m-l) om omarbeidelsen.
2. Avisa er ferdig innen en måned. Selvsagt at den ikke brukes til SF-propaganda.
3. Allmannamøtet utsettes til soldatgruppene får tid til å velge *representanter* til møtet (ca. februar). Ellers vil ikke møtet bli representativt fordi det da er tilfeldig hvem som kommer.

De ansvarlige for militærarbeidet i SFU og SUF(m-l) tar kontakt for nærmere samarbeid.

2. Første innleder, Tron Ørstavik, SUF(m-l).

1. Hovedskillet er ikke om man arbeider i arbeiderkomiteene eller i Folkebevegelsen, men den politikken man fører.
2. Prinsipielt er det viktig å samle en breiest mulig front i anti-EEC-arbeidet.
3. Det er to hovedlinjer i anti-EEC-arbeidet:
 - a) Ikke ta opp dyrtida. Får ikke aktivisert arbeiderne og splitter på den måten fronten.
 - b) Ta opp dyrtida. Erfaringer fra store arbeidsplasser viser at dyrtida engasjerer. De eneste vi da splitter fra oss er kapitalistene.
4. I og med at vi er enige i politikken, er det grunnlag for samarbeid om enkelte aksjoner mellom SFU og SUF(m-l) og med lokale anti-EEC-grupper selv om disse er tilsluttet Folkebevegelsen.

5. Kritikk av EEC-artikkel i Klassekampen. Folk som slutter opp om Folkebevegelsen er ikke subjektivt imot monopolkapitalen, men objektivt er de det.

Andre innleder, Øystein Tjønn, SFU.

1. Det er ingen prinsipiell uenighet.
2. Dyrtid er hovedsak, men distrikts- og jordbrukspolitikk er også viktig. De tar utgangspunkt i tendenser vi har i dag.
3. Lokale Folkebevegelsen-grupper er ofte progressive selv om ledelsen i Folkebevegelsen ikke er det. Vi samarbeider med alle EEC-motstandere i den grad det er til støtte for kampen mot EEC og det ikke splitter fronten.
4. Opprettelsen av arbeiderkomiteer er viktig, men de må unngå offentlig kritikk av Folkebevegelsen.

I debatten kom det fram at det er viktig å skille mellom ledelsen og de lokale avdelinger i Folkebevegelsen. Begge ville dessuten støtte 10. november- og 2. desemberdemonstrasjonene.

3. Pål Sten, SUF(m-l).

SFU og SUF(m-l) har lik holdning til Solidaritetskomiteen for Vietnam. Det er grunnlag for samarbeid om lokale aksjoner.

Skolepolitikk, kampen må føres mot konkrete aksjoner som 5-dagersuka.

Streikekamp. Dette har vært den sentrale oppgaven for SUF(m-l) den siste tida. SFU og SUF(m-l) har samme holdning til LO-ledelsen og ulovlige streiker. Det har vært unødig splittelse i støttearbeidet.

Fra SFU-hold ble det reist kritikk mot avsnittet om SFU («Den taktiske hovedfienden») i «Skoleelevene og den sosialistiske revolusjonen».

Skolesekretærene i SFU og SUF(m-l) tar kontakt for nærmere samarbeid. Det var enighet om at SFU og SUF(m-l) måtte samarbeide på grunnplanen i konkrete saker.

FOLKETS FORLAG OPPRETTA

23. oktober 1970 ble Forlaget Oktober A/S oppretta. Forlaget Oktober er folkets forlag, men tar i den første tida sikte på å utgi bøker og hefter som skal bidra til å stimulere skoloringa i den organiserte ml-bevegelsen og blant dens sympatisører.

Forlagets første prosjekt er utgivelsen av en samling taler og artikler av Georgi Dimitrov. Samlinga vil bli på omlag 270 sider, og ventes ferdig til salg i midten av desember. Boka egner seg utmerka til sjølskolering og bør være alle forbundsmedlemmers eie.

Bestilles gjennom KK-distribusjonen.

STYRK REKKENE MOT BORGERSKAPETS HETS!

Å BLI ANGREPET AV FIENDEN ER EN GOD TING

Den voldsomme hetsoffensiven som er satt inn mot forbundet og ml-rørsla i det siste, er slett ingen tilfeldighet.

For litt over ett år sia pekte vi på at ml-rørsla definitivt var organisatorisk sterkere og mer slagkraftig enn SF/NKP. Dette gjelder enda mer nå.

Mens Klassekampen nå selges i 18 000, er det samla ukentlige opplaget til Friheten og Orientering UNDER 14 000. Bare marxist-leninistene sprer løpesedler på fabrikkene og i boligdistriktene. SF/NKP har ingen innflytelse i frontorganisasjonene. SUF(m-l)s studentlag er de sterkeste av alle politiske grupperinger på universitetene.

RØD FRONTS store seire i de tre studentersamfunnene er et nytt tegn på vår kraftige framgang.

Og fram for alt: ml-rørsla har spilt en ledende rolle i streike-bevegelsen i år. Mens SF/NKP har stått på sidelinja, er det kjent at marxist-leninister spilte en ledende rolle i alle de tre viktigste streikene som har inspirert streikebevegelsen ellers: Norgas, Sauda, Sporveien.

Det er dette monopolkapitalistene nå begynner å bli klar over. Borgerpressa utnevner SUF(m-l) til «kraftsentret til venstre for DNA». LO-ledelsen sier offentlig at ml-rørsla har *hovedskylda* for streikebevegelsen. Overvåkinga prioriterer oss høyest.

Hetsoffensiven er et uttrykk for at vi har slått inn på ei riktig linje og har framgang. Vi begynner å true klassefienden. Jo mer hets, jo bedre bør humøret vårt være!

»NÅ MÅ SUF KNEKKES!«

Hetsoffensiven nådde et foreløpig høydepunkt under sporveisstreikens 2. uke. Nå var det klart sjøl for den dummeste redaktør at ml-rørsla var hovedfienden – og alle krefter måtte konsentreres for å knekke den.

I store, praktisk talt daglige oppslag i Oslo-avisene ble det påstått alt fra at vi forberedte politiske mord til at vi holdt på å bli reformister. En skitten provokasjon – fascistenes løpeseddel (fra «demokratiske marxist-leninister») – ble brukt som råmateriale for artikler i alle Oslo-avisene. Dette til tross for at det er åpenbart for enhver at *ingen* med noe kjennskap til SUF(m-l) har skrevet denne løpeseddelen.

Fascist-løpeseddelen om «Mao-imperialismen» er det mest svinske og samtidig det mest *konsekvente* angrepet til nå. Det gjør ikke bare forbundet, men også hele den progressive bevegelsen (frontene, SFU osv.) til et ledd i en gangsterbande av mordere og narkotikasmuglere.

Dette viser *klassekarakteren* i angrepene. De retter seg ikke bare mot kommunistene, men også mot alle progressive, mot streikebevegelsen og *hele arbeiderklassen*.

SKILL VENNER FRA FIENDER OG GODE IDEER FRA DÅRLIGE. STYRK ENHETEN MOT ANGREPENE!

Angrepene er en god ting fordi de hjelper oss til å skille oss fra fienden og slutte oss nærmere sammen med våre venner.

Borgerpressa skriker at «sporveisarbeiderne blir manipulert av SUF». Men sporveisarbeiderne veit sjøl at dette er løgn. Slikt knytter oss bedre sammen.

På noen skoler sørget marxist-leninistene for at «mao-imperialismen» ble delt ut til progressive og ærlige folk. Følgen var at også folk som er uenige med oss, ble rasende på provokatørene. De lokale reaksjonære ble isolert og skamfulle.

Angrepene vil bli hardere i framtida. Vi kan risikere overfall og mishandling av medlemmer, forbud og fengsling. De *ytre* slaga mot forbundet kan bli alvorlige nok. Men de er likevel ikke de farligste.

AVVIS KRITISISME SOM STØTTER HETSMAKERNE!

Historien viser at kommunistene alltid kan overleve undertrykkelse så lenge det indre samholdet og enheten er sterk. De farligste angrepene er angrepene på vår indre enhet.

Legg merke til at klassefienden i sine angrep har lagt stor vekt på å så forvirring, mismot og splittelse i våre egne rekker.

Løpeseddelen fra fascistene ga seg ut for å være skrevet av «folk i ml-rørsla». Den angrep ledende kamerater og SK som banditter og klaget over at SUF(m-l) er demokratisk-sentralistisk og illegalt oppbygget.

I dette nummer av Bolsjevik står en artikkel om en kamerat som førte fram feilaktig kritikk. Han hevda at ledende kamerater er «borgere» og klaget over at han ikke kunne få vite alt om forbundets struktur, de forskjellige utvalga og de som sitter i dem osv. Han oppførte seg altså *akkurat* som fascistene ønsker vi skal gjøre!

Borgerpressa har hevda at det er «splittelse i SUF(m-l) på spørsmålet om Stalin». *Samme dag* som «Mao-imperialismen» kom, satte de konservative ved universitetet i Oslo opp svære veggaviser med angrep på Stalin.

I et lokallag har det skjedd at et par ferske kamerater tilmed gikk ut av forbundet fordi de trudde på borgerlig hets om Stalin. I samband med dette klaget enkelte kamerater over at «spørsmålet om Stalin er ikke diskutert nok». Disse kameratene handla *presis* som borgerpressa håpet!

Vi sier dette, ikke for å angripe enkelte kamerater for å være skurker e.l. De kameratene dette gjelder *ønsket* sikkert ikke å tjene borgerskapet. Men de hadde feilaktige ideer med borgerlig klassekarakter. Derfor kom de, *tross* sine ønsker, i *praksis* til å tjene klassefienden.

Deres kritikk av SUF(m-l) falt *sammen* med klassefiendens. Klassefienden *ønsker* at vi skal angripe forbundsledelsen, forbundets organisasjonsform og ideologien (deriblant Stalin og Mao). Slike ideer uttrykker *borgerskapets* *klassemynspunkt*.

Hvordan skal vi stille oss på *arbeiderklassens klassestandpunkt*? Det kan vi lære av sporveisarbeiderne, sympati-

sørene og de progressive massene, som svarer på hetsen ved å forsvare marxist-leninistene og slutte opp om dem.

Vi må:

Slutte fastere opp om SUF(m-l)s sentralkomite.

Forsvare forbundets politikk, dets demokratiske sentralisme og illegalitet.

Avvise tendenser til borgerlig kritisisme og feilaktige ideer hos hver enkelt av oss sjøl.

Alle progressive — også kommunistene — har to sider i tenkinga si. Sjøl den beste kamerat har enkelte borgerlige ideer, sjøl om proletære ideer er hovedsida. De beste kameratene våre *veit* dette og fører stadig ideologisk kamp for å forvandle seg sjøl og trenge den borgerlige tenkinga tilbake. Slik må det alltid være i et samfunn der borgerlig tenking står sterkt.

Den viktigste motsigelsen i oss alle sammen er spørsmålet om å stille oss sjøl eller arbeiderklassen først. »Skal jeg gidde å diskutere med pampene i fagforeninga på jobben?» »Er det noen vits i å diskutere politikk med jenta mi?» Slik tenking uttrykker kamp mellom borgerlige og proletære ideer.

Kameratene vi har nevnt som gjorde kritisistiske avvik, skjønte at noe var feil. Men det falt dem ikke inn at det kunne være dem sjøl, derfor angrep de forbundet først.

Dette viser at vi kommunister må lære oss alltid å huske på at vi ikke *bare* er den ledende krafta i revolusjonært arbeid, vi er også et *mål* for revolusjonært arbeid. Vi må aldri tro at vi er perfekte og ikke sjøl har borgerlige ideer, at vi er ferdige med revolusjoneringa av oss sjøl.

Borgerlig kritisisme er ingen hovedside i forbundet. Situasjonen er svært bra. De tilfellene vi har trukket fram, er enkeltstående. Men borgerskapets angrep vil bli hardere. Neste gang kan provokatørene ha lært og være flinkere, slik at de virkelig kan forvirre noen.

Dersom vi knytter oss sterkere sammen, revolusjonerer vår egen tenking og blir kvitt borgerlige ideer, skal vi likevel kunne slå tilbake slike angrep. For å gjøre dette er det nødvendig at vi lærer å bruke den dialektiske metoden med *ett deler seg i to* i vår egen tenking, og at vi innser at spørsmålet er om vi skal sette oss sjøl først eller om vi skal sette kollektivet (forbundet og arbeiderklassen) først.

La oss slutte oss sammen mot borgerskapets hetsangrep!

Støtt alt fienden bekjemper — bekjemp alt fienden støtter!

Å bli angrepet av fienden er ikke en dårlig ting, men en god ting!

SLÅ BORGERSKAPETS PROVOKASJONER TILBAKE

Den provokasjonen klassestaten iverksatte mot SOR med sikte på å ramme forbundet, har som kjent gjennomløpt flere faser. Bl. a. prøvde sipo ved hjelp av likningsmyndighetene å kriminalisere SOR gjennom et vanvittig skattekrav på flere hundretusen kroner.

SOR gikk straks til motoffensiv, avslørte ei rekke av sipos framstøt og gjennom å utnytte motsigelsene innafor borgerskapet er dette angrepet nå slått tilbake. Likningsmyndighetene har nemlig kommet fram til at »skattekravet» frafalles. Gjennom å anvende formann Maos prinsipp om »å forakte fienden strategisk, men ta ham alvorlig taktisk», har denne provokasjonen blitt slått tilbake.

Men angrepene mot SOR og forbundet er ikke slutt med dette. P. g. a. dette nederlaget har sipo blitt enda mer desperat. Det har derfor i det siste på nytt blitt satt i gang provokasjoner mot laga i samband med studieringer flere steder.

Det gir imidlertid ingen grunn til pessimisme. Seiren i »skattesaka» viser at DET NYTTER Å KJEMPE mot klassestatens provokasjoner.

Ved å opptre rolig og beherska, følge anvisninger og rapportere i tide vil også disse provokasjonene sikkert og visst bli en fiasko for sipo!

KOMBINER STUDIUM OG ANVENDELSE

Det er nødvendig å summere opp historiske erfaringer for å få et grep om den nåværende linja og perspektivene for framtida. Denne artikkelen er et forsøk på å innlede ei oppsummering av utviklinga av sitatstudiene i forbundet.

Studier av sitater fra Formann Mao har utvikla seg gjennom fire perioder siden vi tok til i -67 og fram til i dag (høsten 70). Karakteristisk for sitatstudiene i forbundet har vært at vi alltid har prøvd å studere »med henblikk på spesifikke problemer» (Lin Piao). Det har vært anvendelse på ulike nivåer, men hovedmålet har alltid vært å »kombinere studium med anvendelse». Dette viser en grunnleggende sunn innstilling i forbundets arbeid med studiene som vi må holde fast på.

De fire periodene vi snakker om, kan i hovedsak deles inn slik: den første perioden fra høsten -67 til sommeren -68. Den andre perioden fra sommeren -68 til sommeren -69, den tredje fra sommeren -69 til sommeren -70, og den fjerde er den vi såvidt er kommet inn i. Når vi deler det inn slik, er det for å peke på tideskiftene for de mest avanserte sitatstudiene i forbundet. F. eks. er noe av det beste fra første periode fortsatt anvendbart. Dessuten befinner fortsatt mesteparten av forbundet seg innafor tredje periode. Vi kan bare snakke om en fjerde periode i den forstand at de mest avanserte enhetene har gått inn i den og samtidig lagt grunnen til at hele forbundet kan gå over i den. Vi går nå over til de forskjellige periodene for å prøve å gripe særtrekkene ved dem. I den forbindelsen er det nødvendig at en holder et fast grep om den dialektiske synsmåten at »ett deler seg i to», det vil si at innafor hver enkelt periode ble sitatstudiene drevet fram av kampen mellom levende studium og anvendelse på den ene sida og døde, tomme studier på den andre sida. Såleis vokste det opp feil innafor de forskjellige periodene. Kampen mot og oppsummeringa av disse feila førte så igjen til at studiene tok et sprang opp på et kvalitativt nytt nivå, en ny periode oppsto.

Diskusjonen om dette forente størstedelen av forbundet på strategien med et kommunistisk parti. Studiene ga dessuten nye og uskolerte kamerater en introduksjon til Mao Tsetungs tenkning. Standardmetoden var at vi leste sitatet og stilte spørsmålet: »Er dette riktig?» Dermed hadde vi et utgangspunkt for kamp *for* riktige og *mot* feilaktige ideer. Denne formen hadde stor gjennomslagskraft og ga gode resultater, og noe av den kan ennå benyttes overfor helt nye kamerater.

Innafor denne perioden utvikla tendenser til døde, tomme studier seg på forskjellige måter ut fra de daværende forholda. En måte var tendensen til at en fortsatte å stille spørsmålet »Er dette riktig?» lenge etter at det var etablert enighet på saka innafor enheten. Dette gjorde studiene døde og tomme, og utbyttet ble heller magert.

Kampen mellom de to sidene i den første perioden førte til en utvikling av metoden med sitatstudier sommeren og høsten -68. Nå som det var etablert enighet på de fundamentale spørsmålene, var det viktig å finne høyere former for studium og anvendelse av teorien. Oppsummeringa pekte på at det var nødvendig å prøve å rette studiene inn på enhetens praktiske problemer og dessuten mobilisere flest mulig kamerater i debatten.

Vi studerte nå f. eks. sitatet »Så snart den politiske linja er fastlagt, blir kadrene den avgjørende faktor. Derfor består vår kampoppgave i planmessig å lære opp et stort antall nye kaderer.» Vi slo fast at dette var et riktig prinsipp, og knytta det delvis sammen med andre saker vi kjente fra før og gikk så igang med å diskutere kaderpolitikken. På den måten ble studiene mer direkte retta inn på de praktiske problemene i kampen, og vi styrka og utvikla arbeidet på grunnlag av dem. Stilen med å mobilisere så mange kamerater som mulig var en god ting og ga ideologisk trening til mange nye kamerater. Men det hadde også en annen side. Når vi oppsummerte kvaliteten av sitatstudier, brukte vi ofte »metermål» på debatten for å avgjøre om debatten hadde vært god eller dårlig.

Slik vokste det fram innafor denne perioden en tendens til at kamerater bare brukte sitatstudiene som et påskudd og en unnskyldning for å sette i gang en lang, allmenn debatt »over stakk og stein» og »milelangt» fra utgangspunktet.

Det var nå duket for oppsummering av de gode og dårlige sidene ved studiene i annen periode for å føre dem opp på et nytt og høyere stadium. Dette ble innleda sommeren -69. Vi holdt fast på den praktiske anvendelsen og understreka at sitatstudier var en god måte å løse problemer på, samtidig som vi markerte oss mot feilene i annen periode ved å peke på at studiene måtte være *effektive*. Det vil si vi kritiserte tendensen til utenomsnakk og prøvde å legge opp til at studiene »retta pila mot målet».

Nå fikk vi bl. a. et visst grep om studium av hele artikler av Formann Mao, som f. eks. »Noen spørsmål angående metodene for ledelse.»

Innafor denne perioden har vi utvikla sitatstudiene både kvalitativt og kvantitativt, ved at vi har styrka metodene i studiene og ført stilen med sitatstudier til et større antall kamerater og gjort dem systematiske. Stort sett studeres det nå sitater på alle styre- og utvalgsmøter i de mellomliggende og framskredne enhetene. Dette er en ny og viktig ting som vi har oppnådd det siste året. Vi har f. eks. også utvikla metoden med studiereferater, det vil si at de konkrete resultatene av studiene blir referert og sjekka slik at vi sikrer at vedtak blir fulgt opp.

Men det har også utvikla seg feil innafor denne perioden.

I enkelte enheter og til visse tider har feila blitt hovedsida. Døde og tomme studier har oppstått ut fra at kameratene ofte har brukt sitatene bare som illustrasjon til noe de allerede på forhånd hadde tenkt å si. Slik lærer man ikke noe *nytt* av studiene. Dette er et problem som ennå store deler av forbundet ikke har løst.

er som sagt ikke ennå brutt fullstendig igjennom. Men den er i ferd med å gjøre det og vil kanskje gjøre det snart hvis alle kamerater legger skulderen til og gjør en innsats.

Hva er så den fjerde perioden?

Den fjerde perioden fastholder det beste i den tredje perioden og utvikler det. For eksempel holder vi konsekvent på metoden med å være effektiv i studiene og trenge inn i sitatene, og prøver å gjøre det mer konsekvent, på den andre sida tar vi avstand fra å bruke sitater som illustrasjon og kalle det for sitatstudier. Utvelgelsen av sitater må ikke bli en tilfeldig ting, men skje på grunnlag av at vi er klar over hvilke problemer vi egentlig har mest behov for å drøfte. Deretter må vi arbeide grundig for å finne sitater som kan føre oss framover i analysen av problemet, for at vi skal kunne løse det bedre etter studiene. Dette må ikke bety at vi studerer sitater fra kapitlet «kadre» som en nødvendighet i forbindelse med kadervurdering. Det kan ofte være like nødvendig f. eks. å studere sitater fra avsnittet «klasser og klassekamp» i forbindelse med nettopp kadervurdering (f. eks. side 9 nederst).

Når vi har valgt ut sitat(er) på grunnlag av en klar forestilling av problemene, må vi legge vekt på å gripe kjernen i sitatet. Vi må ikke nøye oss med en flyktig gjennomlesning av sitatet, men tvert om må vi bli klar over hovedpunktene og underpunktene i Formann Maos teser og få et klart begrep om hva de betyr. Så kan vi (og skal vi) systematisk prøve å trekke opp hva disse punktene betyr for vårt arbeid. På grunnlag av en slik metode må diskusjonen alltid holde fast ved hva som er Formann Maos linje slik at problemene blir løst på grunnlag av den.

Ett eksempel: La oss se på det sitatet som ble nevnt under den andre perioden ut fra det vi har lært i den fjerde perioden. Hvis vi går systematisk til verks ser vi at sitatet ikke bare sier at vi trenger kader. Formann Mao har i enkle ord gitt en vitenskapelig oppsummering i flere ledd.

1. Så snart den politiske linja er fastlagt, blir kadrene det avgjørende spørsmål.

Dermed er det slik at *før* den politiske linja er fastlagt, må vi legge vinn på å slå fast *den* før vi kan begynne å snakke om kader. Det første spørsmålet som da må avklares i studiene er: ER DEN POLITISKE LINJA KLARLAGT?

2. Hvis vi kommer fram til at linja er klar (etter å ha drøfta dette spørsmålet) kan vi gå videre:

»... spørsmålet om kadrene (er) den avgjørende faktor.» Med andre ord: KADERSPØRSMÅLET ER NÅ DET VIKTIGSTE AV ALT. Dette er programmet for det videre arbeidet.

3. For å løse dette spørsmålet, oppfylle programmet, sier Formann Mao at vi:

- a) planmessig...
- b) må lære opp...
- c) et stort antall nye kadrer.

a) Forteller oss at det må være *plan* i kaderarbeidet, det må ikke være tilfeldig eller kortsynt.

b) sier oss at vi skal *aktivt* lære opp de nye kadrene.

Med andre ord nytte prinsippene for læring: anvisninger, kritikk og sjølkritikk, sammenknytning av teori og praksis, oppfølging, videreutvikling.

c) forteller oss at vi trenger å lære opp ikke en eller to, men *mange* kadre.

4. Nå som vi har innholdet i sitatet klart for oss kan vi gå i gang med å betrakte vår praksis i lys av dette, og

5. Viktigst av alt: komme fram til de konkrete tiltaka som nå må gjøres.

Når det gjelder innholdet i sitatstudiene i fjerde periode, så legger vi nå mer enn før vekt på å gripe og på levende måte anvende den dialektiske materialismen. Vi er her ennå ikke kommet så langt. Men når vi trekke ut lærdommene på de ymse feltene av vårt arbeid, ser vi klart nødvendigheten av at massen av medlemmer og kader får et fastere og mer levende grep på dialektikken.

Forholdet metode–innstilling

Det er nødvendig å forbedre metodene i arbeidet vårt, og en del av historien om de fire periodene er historien om forbedring av studiemetoden. Men det er en annen del som er forutsetninga for at metodene skal bli fruktbare, og det er *innstillinga*. Vi må holde et fast grep på at teorien stammer fra praksis og i sin tur skal tjene praksis, at vi studerer for å tjene folket og kampen for den sosialistiske revolusjonen og at kadrene skal ta ledelsen i levende studium og anvendelse av Mao Tsetungs tenkning. Hvis vi ikke har denne *proletariske innstillinga* vil all verdens metoder være til liten eller ingen nytte. Holder vi et slikt grep vil derimot de framskredne metodene bære frukt og virke tilbake på og styrke innstillinga. Utfra dette skjønner vi at de metodene som er pekt på i forbindelse med den fjerde perioden ikke er noe «sesam-sesam» som vil fjerne alle vansker. Derimot er de til stor hjelp hvis vi først har styrka vår innstilling til studiene.

KADRENE MÅ TA LEDELSEN I LEVENDE STUDIUM OG ANVENDELSE AV MAO TSETUNGS TENKNING. BEFEST DEN PROLETARISKE INNSTILLINGA TIL STUDIENE. LA DEN FJERDE PERIODEN I SITATSTUDIENE UTFOLDE SEG I BREDDEN OG DYBDEN.

